

Ernest Benach, president del Parlament

‘Casteller’

Ernest Benach i Pasqual (Reus, 12 de novembre de 1959). D'ideologia independentista, es va iniciar en política el 1980 amb Nacionalistes d'Esquerra i posteriorment, el 1987, va passar a Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), formació de la qual és membre de l'Executiva Nacional. Va ser representant d'ERC per la seva ciutat natal a les eleccions municipals d'aquell mateix any, i va ser escollit. Va repetir el 1991, 1995 i 1999. Entre els càrrecs que va ocupar en aquell consitori destaquen els de primer tinent d'alcalde i regidor de Cultura, Esports i Joventut (1987-1991), cinquè tinent d'alcalde (1991-1995) i primer tinent d'alcalde i responsable polític de la regidoria de Societat de la Informació (1999-2001). Els anys 1992, 1996, 1999 i 2003 va ser escollit diputat al Parlament de Catalunya. Va ser nomenat secretari segon de la Mesa i el 2003 president de la Cambra, càrrec que va repetir el 2006 i que encara ostenta. A nivell personal, una de les seves grans passions són les colles castelleres. Ho demostra el fet que va ser un dels fundadors dels Xiquets de Reus, el 1981. És casat i té tres fills.

Quins tipus de polítics predominen al Parlament de Catalunya?

Al Parlament hi ha un nivell molt important. Crec que la política catalana no té res a envejar a la de molts altres parlaments de l'Estat. Aquí tenim polítics molt potents.

Esquerra, centre i dreta. Són vasos comunicants o compartiments estancs?

Són vasos comunicants. Entre l'esquerra i la dreta és més difícil que hi hagi comunicació, tot i que també n'hi ha. El pensament polític està evolucionant i determinats plantejaments que eren clàssics de l'esquerra ara són assumits per altres formacions que són més de centre i, fins i tot, de dretes. I al revés. Tot això és molt obert i en aquests moments encara més, perquè s'està produint una certa reflexió que va més enllà del que són els pensaments estrictament clàssics de la política a nivell mundial. A Catalunya, a més a més, això té una altra dimensió, que és la nacional: catalanisme, espanyolisme, sobiranisme, etcètera, són temes que influeixen en la manera d'actuar i de fer determinades coses.

Es confonen alguns límits ideològics?

Especialment quan es parla de país, sí. Aquests propers mesos negociarem un nou sistema de finançament per a Catalunya i aquest és un tema que ens interessa a tots. Tothom hi ha de posar el coll, perquè si no ho fem bé i no tenim un sentit de país, malament rai. La unitat de les forces polítiques ha d'estar per davant en els temes que ens afecten a tots.

El president d'un parlament ha de tenir més mà dreta o més mà esquerra?

Ha de tenir les dues mans; i si pot ser, ben lliures.

Algun sector catalanista va posar el crit al cel quan José Montilla, immigrant andalús, es va convertir en president de la Generalitat. Pot donar-se el cas que en el futur ocupi aquest càrrec un nouvingut d'un altre país?

Això és molt relatiu. En aquest moment, al Parlament de Catalunya hi ha dos diputats que són d'origen estranger, un sudamericà i l'altre magrebí. La immigració és una realitat al Parlament i a molts ajuntaments, i això és un fet de normalitat en el sentit que aquest país ha apostat per la cohesió i la convivència com a valors fonamentals d'identitat i d'identificació. Possiblement, qui té més mèrit perquè el senyor Montilla sigui president de la Generalitat sigui el senyor Jordi Pujol, justament. Tothom té dret a ser president en tant que és ciutadà d'un país, independentment del seu origen.

«Catalunya ha apostat per valors de cohesió i convivència»

José Antonio Pilar
VALLÈS

Si el Parlament de Catalunya fos una selva, quin tipus "d'animals" s'hi podrien trobar?

El Parlament de Catalunya no és cap selva. Hi ha diputats i diputades, que tenen especialitats diverses i que intenten fer les coses el millor possible. Alguns estan en una altra dimensió mediàtica per les seves intervencions en els debats, però tots tenen les seves virtuts. N'hi ha molts que es fan un fart de treballar.

Parlava de forma figurada, a parlar de l'expressió 'animal polític'.

En aquest sentit sí que n'hi ha, d'animals: són els polítics que es dediquen des de fa molt de temps a la política i han adquirit un instint polític.

Sembla que existeix un cert divorci entre la societat i la classe política.

Aquest és un dels tòpics que corren. Potser és cert que les relacions entre els polítics i la ciutadania no es troben en aquests moments en la seva millor expressió i si és així hauríem de reflexionar per canviar-ho.

Què es pot fer?

Jo ho centraria en la revisió global de com s'exerceix la política; i això afecta als polítics, però

també a la societat. Amb això no em vull treure les puces del damunt, ja que, en molts casos, els polítics no estem alçada i podríem fer les coses molt millor. Tinc l'esperança que l'evolució que està fent la societat porti noves formes de fer política.

Les culpes d'aquest 'divorci' estarien compartides, doncs?

No, la primera responsabilitat és dels polítics. Assumeixo, en primera persona fins i tot, que és culpa nostra. Però la societat ha de ser conscient que pot tenir moments per a la reflexió i per intentar influir en les coses.

L'interès dels ciutadans per la política és inversament propor-

III

El president d'un parlament ha de tenir més mà dreta o més mà esquerra? Ha de tenir les dues mans; i si pot ser, ben lliures

cional al benestar general?

És una possibilitat, però no crec que la sigui la única. Jo seria prudent a l'hora d'analitzar aquest aspecte.

El sociòleg Pérez Díaz va dir que la política és un assumpte massa seriós per deixar-lo en mans dels polítics professionals.

És un dels tòpics poc afortunats, un recurs senzill. És com dir que el periodisme és massa important per deixar-lo en mans dels periodistes. A totes les professions hi ha gent molt bona, bona, normal, discreta, dolenta i molt dolenta. A vegades tenim tendència a veure-ho tot malament, però no és així.